

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 14. maja 2020. godine
Br. ref.:RK 1562/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

KI 216/19

Podnosilac

Selim Sejdiu

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Republike Kosova, Rev. br.
407/2018 od 11. decembra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Selima Sejdiua, sa mestom stanovanja u Rudniku, Opština Srbica (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) kojeg zastupa Jahir Bejta, Direktor NVO "Ngritja e Zërit".

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava Rešenje Vrhovnog suda Republike Kosova Rev. br. 407/2018 od 11. decembra 2018. godine (u daljem tekstu: Vrhovni Sud), koje je primio 1. avgusta 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede prava koja su zagantovana članovima 21 [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLjP) i člana 15 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, na članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2018 (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 26. novembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 27. novembra 2019. godine, Predsednica suda je imenovala sudiju Nexhmi Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu Krasniqi i Gresa Caka Nimani (članovi).
7. Dana 26. decembra 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva. Jednu kopiju zahteva je, istog tog dana, Sud prosledio i Vrhovnog sudu Kosova kao i Osnovnom Sudu u Mitrovici - Odeljenje u Srbici, i zatražio je informacije u vezi sa povratnicom, odnosno datumom kada je podnosilac zahteva primio Rešenje Vrhovnog suda Republike Kosova Rev. br. 407/2018 od 11. decembra 2018. godine.
8. Dana 15. januara 2020. godine, Osnovni sud u Mitrovici – Odeljenje u Srbici je podneo povratnicu u vezi sa prijemom osporenog rešenja od strane podnosioca zahteva na kojoj je bio ubeležen datum 1. avgust 2019. godine.
9. Dana 29. aprila 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 22. avgusta 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom u Mitrovici – Odeljenje u Srbici (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv Vlade Republike Srbije, a radi kompenzacije materijalne i nematerijalne štete koja mu je prouzrokovana tokom rata, između 1998. i 1999. godine.
11. Dana 28. maja 2018. godine, Osnovni sud je rešenjem C. br. 253/2017, odbacio tužbu podnosioca zahteva i proglasio se nenadležnim za odlučivanje.
12. Podnosilac zahteva je podneo žalbu pred Apelacionim sudom a protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda, zbog ozbiljnih povreda odredbi parničnog postupka. Podnosilac zahteva je tražio da se rešenje Osnovnog suda poništi i da se njegov zahtev proglasi prihvatljivim.
13. Dana 9. oktobra 2018. godine, Apelacioni sud je, putem Rešenja Ac. br. 3414/2018 odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je rešenje Osnovnog suda C. br. 253/2017 od 28. maja 2017. godine.
14. Dana 13. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju pred Vrhovnim Sudom, navodeći da postoje ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka. On je tražio da se njegov zahtev za reviziju usvoji, da se poništi odluka Apelacionog i Osnovnog suda kao i da se njegovo pitanje vratina ponovno razmatranje pred Osnovnim sudom. Podnosilac zahteva je naveo da postoje druge odredbe Zakona o Parničnom postupku kojima se reguliše pitanje nadležnosti za njegov predmet. Između ostalog, po navodu podnosioca zahteva, u ovom slučaju se trebaju primeniti odredbe člana 28 Zakona o Parničnom postupku koja govori o nadležnostima sudova u sporovima sa međunarodnim elementima.
15. Dana 11. decembra 2018. godine, Vrhovni sud je u rešenju Rev. br. 407/2018 odbio zahtev za reviziju podnosioca zahteva kao neosnovan. Vrhovni sud je obrazložio sledeće:

“Imajući u obzir [odredbe Zakona o Parničnom postupku] ZPP-a kao i činjenicu da je tužbom tužena Republika Srbija - Vlada R. S. u Beogradu, [...] u ovom konkretnom slučaju se radi o imovinsko pravnom sporu u stranoj državi, ovde važe norme međunarodnog prava, a za taj spor domaći sud nije nadležan da odlučuje, stoga, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su Osnovni i Apelacioni sud na pravilan način primenili odredbe člana 18.3 i člana 39 stav 1 i 2 ZPP-a, kada su se proglasili nenadležnim za rešavanje ovog sudskog pitanja i kada su odbacili tužbe [podnosilaca zahteva], jer opštu teritorijalnu nadležnost ima sud na teritoriji gde se nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, tako da, [i] sedište Skupštine Republike Srbije kao tužene strane se ne nalazi na teritorijama Sudova Republike Kosovo.

[...]

Tako da su sudovi nižih instanci ustanovili da stvar podneta tužbom ne spada u nadležnost nekog od mesnih sudova, stoga se prvostepeni sud

proglasio ne nadležnim i odbacio je tužbu tužitelja. Ovo po mišljenju Vrhovnog suda Kosova, iz činjenice da u konkretnom slučaju, dolaze do izražaja norme sukoba zakona, prema kojima se osniva nadležnost nekog suda u nekoj drugoj zemlji, i na osnovu odredaba člana 28. 2. ZPP-a, kada je reč o sporovima sa stranim elementom, domaći sud je nadležan samo ako ova međunarodna nadležnost proističe izričito iz nekog međunarodnog sporazuma ili iz samog zakona.

[...]

Takođe u konkretnom slučaju ne stoji ni navod iz revizije tužitelja da se u konkretnom slučaju bavimo sa teritorijalnom nadležnošću rešenom prema članu 47. i članu 51. ZPP, i kao pomoćna nadležnost iz člana 61. ZPP-a, jer, po proceni ovog suda, ove odredbe se ne odnose na konkretan pravno – građanski slučaj, i da u ovom kontekstu sudovi nižih instanci su imali pravo kada su primenili odredbe člana 18. 3 ZPP-a, [...].

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva tvrdi da je rešenjem Vrhovnog suda došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita Prava] Ustava, članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a i članom 15 UDLJP-a.
17. Podnosilac zahteva ima tri kategorije glavnih tvrdnji: (i) primena principa “*per loci*” [*ratione loci*], i po podnosiocima zahteva, to podrazumeva da redovni sudovi imaju nadležnost za razmatranje tužbi na osnovu mesta gde se desila šteta; (ii) obaveza za primenu međunarodnih standarda u vezi sa ljudskim pravima od strane redovnih sudova; i (iii) njihovo pravo na sudsku zaštitu prava i pravo na pristup pravdi.
18. Podnosilac zahteva se prvenstveno poziva na pitanje teritorijalne nadležnosti, (odnosno principa “*per loci*”) i navodi da su redovni sudovi “*pogrešno primenili zakon na koji su se pozvali za teritorijalnu nadležnost Osnovnog suda [...], jer, sud koji je teritorijalno nadležan za rešavanje pravnih pitanja je uvek sud na čijoj teritoriji je izvršen zločin, moralna ili materijalna šteta! Ova definicija validnog pravnog stava se tiče i interesa oštećene strane, principa ekonomije u sudskim i upravnim postupcima, i u skladu je sa međunarodnim principom - per loci, usmeravanje tužbi na osnovu mesta gde je zločin izvršen*”.
19. Dalje, podnosilac zahteva se poziva na neke primere iz međunarodne prakse gde je, po njegovim navodima, žrtvama Drugog svetskog rata bilo dozvoljeno “*da podnesu individualne tužbe pred domaćim sudovima za kompenzaciju štete koja je prouzrokovana od strane Nemačke*”. S tim u vezi, oni su naveli da u predmetima Grčke i Italije, individualnim licima je data mogućnost da zatraže kompenzaciju za “*štetu prouzrokovanu od strane Nemačke tokom Drugog svetskog rata, u skladu sa međunarodnim principom ‘per loci’*”.
20. Podnosilac zahteva, pozivajući se na član 21, stav 1. Ustava, tvrdi da redovni sudovi “*nisu primenili unapređene međunarodne standard za ljudska prava. Jedan od standarda je davanje mogućnosti oštećenoj strani za iniciranje*

pitanje kompenzacije moralne i materijalne štete koja je prouzrokovana kao rezultat direktnog delovanja od strane srpskih vlasti [...]”.

21. Podnosilac zahteva, pozivajući se na član 22. Ustava, navodi da dok *“ljudska prava koja su zagarantovana Konvencijama, međunarodnim sporazumima i instrumentima, imaju prioritet u slučaju neslaganja sa zakonima i drugim odredbama javnih organa”*, odnosno, *“podnošenje tužbi pred domaćim sudovima se zasniva i na članu 6 EKLJP-a i tačku 15 UDLJP-a [...]*”.
22. Podnosilac zahteva, pozivajući se na član 54. Ustava, takođe izjavljuje da mu je *“osporeno pravo na sudsku zaštitu prava, pravo na pristup pravdi na međunarodnom nivou kao i institucionalne garancije za zaštitu ljudskih prava”*.
23. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da po ovom pitanju odluči u skladu sa zakonom i najboljim sudskim praksama .

Prihvatljivost zahteva

24. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i predviđeni Poslovníkom o radu.
25. Kao početna napomena, Sud primećuje da je predmetna stvar ovog zahteva slična sa drugim slučajevima o kojima je sud već doneo odluku (vidi *mutatis mutandis* slučajeve Ustavnog Suda: KI149/18, KI150/18, KI151/18, KI152/18, KI153/18 i KI154/18, sa podnosiocima: *Xhavit Aliu i 5 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 9. avgusta 2019. godine; slučajeve KI02/19, KI03/19, KI04/19 i KI05/19, sa podnosiocima *Halil Mustafa i 3 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 15. jula 2019. godine; slučajeve KI73/17, KI78/17 i KI85/17, *Istref Rexhepi i 28 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. oktobra 2017. godine; slučajeve KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17 *Mala Mala, Ali Salihu, Nurije Beka i Xhevat Xhinovci*, Rešenje o neprihvatljivosti od 10. januara 2018. godine i slučajeve br. KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI10S/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI128/18 *Fehmi Hoti i 15 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 19. februara 2019. godine, sve slučajevi NVO “Ngritja e Zërit”; vidi takođe relevantne zakonske odredbe citirane u tim predmetima).
26. S tim u vezi, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

27. U nastavku, Sud takođe razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove o prihvatljivosti, kao što je to propisano Zakonom. S tim u vezi, Sud se, pre svega, poziva na članove 47 [Individualni zahtevi], 48 [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

28. Dalje, Sud se poziva i na Poslovnik o radu, odnosno stav (2) pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], koji određuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

29. Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju. Podnosilac zahteva je takođe pojasnio u vezi sa pravima i slobodama za koje oni tvrde da su im povređena, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom navedenim u članu 49. Zakona i pravilu 39 (1) (c) Poslovnika o radu.
30. Pored toga, Sud razmatra da li zahtev podnosioca zahteva ispunjava uslov prihvatljivosti propisan u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu. U tom smislu, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su mu redovni sudovi povredili nekoliko prava zaštićena Ustavom, EKLJP-om i UDLJP-om, posebno naglašavajući pravo na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na sudsku zaštitu prava.
31. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi pogrešno primenili zakon na snazi kada su se pozvali na mesnu nadležnost Osnovnog suda. On, dalje, navodi da je sud na čijoj je teritoriji naneta šteta nadležan sud za suđenje u njegovom slučaju. Shodno tome, prema navodima

podnosioca zahteva, njemu je uskraćeno pravo na sudsku zaštitu i pristup pravdi.

32. Sud smatra da se navodi podnosioca zahteva, u suštini, odnose na tumačenje redovnih sudova određenih zakonskih odredbi koje regulišu njihovu mesnu nadležnost, odnosno nadležnost da se bave tužbom podnosioca zahteva.
33. Sud ističe svoj opšti stav da pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, kao i relevantna zakonska tumačenja, u suštini, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava garantovanih Ustavom i shodno tome, on ne može postupati kao sud "četvrtog stepena" (vidi, *mutatis mutandis*, u vezi sa principom subsidiarnosti, presudu Evropskog suda za ljudska prava od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stav 28; vidi, takođe, *mutatis mutandis*, u vezi sa doktrinom "četvrtog stepena" slučajeve Ustavnog suda KIO2/19, KIO3/19, KIO4/19 i KIO5/19, citirano iznad, stav 38; KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33; kao i spojene predmete KI73/17, KI78/17 i KI85/17 citirano iznad, stavovi 46 i 47).
34. U ovom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud razmotrio navode podnosioca zahteva u vezi sa tumačenjem relevantnih zakonskih odredaba od strane Apelacionog suda i Osnovnog suda, u vezi sa nadležnošću za suđenje u slučaju podnosioca zahteva.
35. Vrhovni sud je, tokom razmatranja navoda podnosioca zahteva, obrazložio da su Osnovni sud i Apelacioni sud pravilno primenili odredbe Zakona o parničnom postupku kada su utvrdili da nisu imali nadležnost da sude u ovom sudskom slučaju. Stoga, Vrhovni sud je odbacio navode podnosioca zahteva i obrazložio je da *"je opšta mesna nadležnost na sudu na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, a koje nije na teritoriji sudova Kosova"*.
36. Po ovoj osnovi, u rešenju Vrhovnog suda Rev. br. 407/2018, između ostalog, obrazloženo je da:

"[...tužbom je tužena Republika Srbija – Vlada R. S. u Beogradu, za nadoknadu štete (dakle, u ovom konkretnom slučaju reče je o imovinsko-pravnom sporu strane države) a za taj spor domaći sud nije nadležan da donosi odluke, stoga, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su nižestepeni sudovi na pravilan način primenili odredbe člana 18.3 i člana 39 stav 1 i 2 ZPP-a, kada su se proglasili nenadležnim da sude u ovom pravnom pitanju i kada su odbacili tužbu tužioca, jer je sedište Skupštine Republike Srbije, tako da, za odlučivanje po ovom pravnom pitanju nije nadležan sud republike Kosova jer se sedište Skupštine Republike Srbije, kao tužene strane, ne nalazi na teritoriji sudova Republike Kosova]."
37. Sud smatra da su zaključci Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda doneti nakon detaljnog razmatranja svih argumenata i tumačenja predstavljenih od strane podnosioca zahteva. Na taj način, podnosiocu zahteva je pružena mogućnost da u svim fazama postupka predstavi argumente i pravna tumačenja, koje je on smatrao da su važni za njegov spor.

38. Shodno tome, Sud zaključuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celosti, bili pravični i da se ne može argumentovati navod o proizvoljnom zakonskom tumačenju od strane redovnih sudova.
39. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa "*pravom na sudsku zaštitu i pristup sudu*", Sud ističe i praksu Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) na koju je obavezan da se poziva prema članu 53. Ustava. Na osnovu poslednjeg, Sud takođe ističe i svoju praksu koja je izgrađena na sudskog praksi ESLJP-a gde je navedeno da postoje proceduralne prepreke koje nameće načelo suverenog imuniteta država - kao jedan od osnovnih načela međunarodnog javnog prava - u odnosu na sudske postupke koji se mogu sprovesti protiv države u unutrašnjim sudovima druge države (vidi spojene predmete Ustavnog suda, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, podnosilac zahteva Fehmi Hoti i 15 drugih, rešenje o neprihvatljivosti od 30. januara 2019. godine, stavovi 58 i 59, vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a koji su citirani u gore navedenim predmetima Ustavnog suda, *Jones i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 14. januara 2014. godine; *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 21. novembra 2001. godine).
40. Pored toga, u slučaju *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, ESLJP je argumentovao sledeće: "*Pravo na pristup sudu može biti predmet ograničenja, ako ne pripada suštini prava. Takva ograničenja treba da slede legitimni cilj i da su proporcionalna. Priznanje suverenog imuniteta država u građanskim postupcima slede legitimni cilj poštovanja međunarodnog prava [...]. Sto se tiče proporcionalnosti, koliko je moguće, Konvencija treba da se tumači u skladu sa drugim pravilima međunarodnog prava, uključujući i ona koja se odnose na imunitet država. Dakle, mere preduzete od strane države koje odražavaju opšta pravila međunarodnog prava o imunitetu država, u načelu, ne mogu da se posmatraju kao neproporcionalno ograničenje prava na pristup sudu*". Takav stav, sto se tiče pritiska između načela suverenog imuniteta država i prava na pristup pravdi (sudu) je naglašen i u Međunarodnom sudu pravde (vidi, na primer, slučaj *Nemačka protiv Italije*; *Grčka kao posrednik*, presuda od 3. februara 2012. godine).
41. U smislu gore navedenih argumenata, Sud smatra da je važno istaći činjenicu da redovni sudovi Kosova nisu razmatrali, odnosno nisu sudili u vezi sa pravom podnosioca zahteva da traže naknadu štete, već samo u vezi sa mesnom nadležnošću sudova Kosova za sprovođenje postupka protiv jedne druge države.
42. Sud takođe primećuje da su iznete činjenice i navodi podnosioca zahteva gotovo identični sa nekoliko prethodnih zahteva o kojima je Sud odlučio da su neprihvatljivi, kao očigledno neosnovani, na ustavnim osnovama (vidi, u vezi sa poslednjom nadležnošću u tom pravcu, spojene predmete Ustavnog suda, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirano iznad, KI73/17 KI78/17 i KI85/17, citirano iznad, KI KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI 121/17 citirano iznad, KI73/17, KI78/17 i KI85/17, citirano iznad, KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17, citirano iznad). Svi ovi zahtevi su tvrdili skoro iste navode kao i zahtevi tretirani u ovoj odluci i, kao i u

tim slučajevima, i u ovom slučaju Sud smatra da se isti treba proglasiti neosnovanim po ustavnim osnovama.

43. Kao rezime, Sud smatra da zahtevi podnosioca zahteva ne dokazuje da su postupci pred redovnim sudovima izazvali povredu njegovih prava zagarantovanih Ustavom, odnosno članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i članom 6. EKLJP-a i članom 15. UDLJP-a.
44. Kao rezultat, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim, kako je to određeno u članu 113.7 Ustava i dalje navedeno u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o Radu, dana 29. aprila 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo Rešenje stupa na snagu odmah.

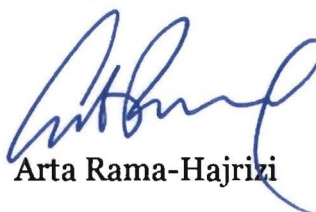
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi